

MRTVÍ NEKOUŘEJ I.

ROSANA
ZVELEBILOVÁ

MRTVÍ NEKOUŘEJ I.

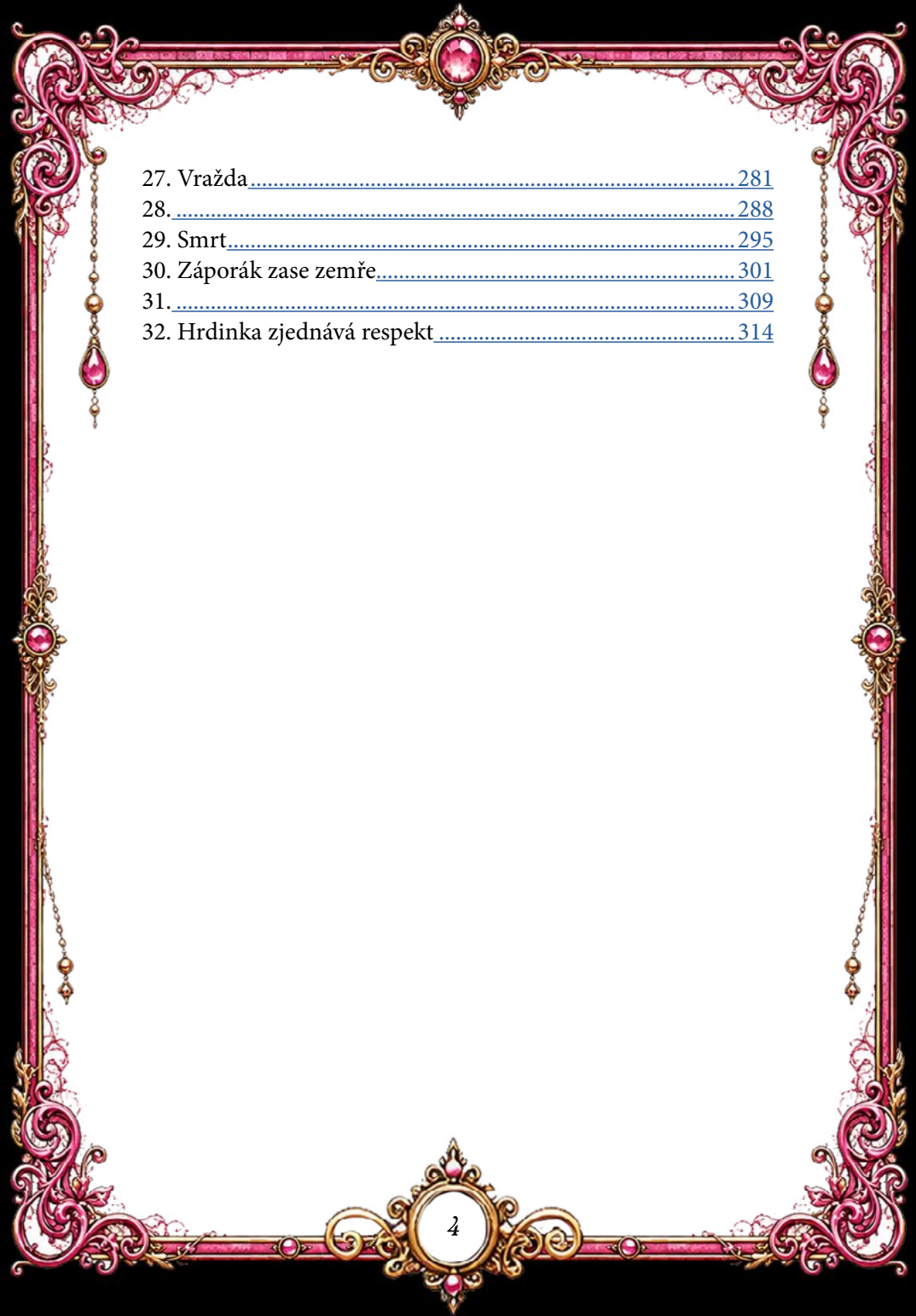
Copyright © Rosana Zvelebilová, 2026

Vydalo nakladatelství © Canc, 2026

ISBN 978-80-53073-10-3 (PDF)

OBSAH

Mapa Brutustánského království.....	8
Odkaz na online ilustrace.....	10
1. Záporák na začátku zemře	11
2.	25
3. Duch.....	37
4.	44
5. Hlas	63
6.	71
7. Hrdinka poznává první lásku	86
8.	98
9. Správce.....	106
10. Kterak to Edgarovi křuplo.....	122
11. Amatér	133
12.	141
13. Hrdinka navazuje přátelství.....	149
14. Kterak Edgar vymyslel homozákon	165
15.	173
16. Hrdina v nouzi.....	182
17. Tango.....	187
18. Nejhorší životní zážitek hrdinky	196
19. Svatba.....	206
20. Hrdinka se probouzí.....	212
21. Kterak jsem obdržel zásilku	216
22.	226
23. Hrdinka objevuje pravdu	232
24.	245
25. Hrdinka čelí nepříteli.....	256
26. Vyšetřování	266

27. Vražda.....	281
28.	288
29. Smrt.....	295
30. Záporák zase zemře.....	301
31.	309
32. Hrdinka zjednává respekt	314

ÚVODNÍ SLOVO

Rosana

1. 8. 2026,
Skuteč

Na začátku jsem nechtěla mít v knize ilustrace vůbec. Jenže mi chyběla grafická tvorba, a tak jsem si řekla, že bych mohla zkusit alespoň jednu. Prostě mě baví, když hrdiny, které nosím v hlavě, může vidět i někdo další.

Nechala jsem si od Karly (Chat-GPT) vytvořit předlohu – původně jen pro první obrázek v knize. Byla jsem z ní tak nadšená, že mě napadlo: *Co kdyby vznikly předlohy ke všem ilustracím?*

Pak jsem se je poctivě snažila překreslovat. Jenže mi v hlavě neustále zněla slova režiséra Marka Dobeše ve smyslu: „Musíš všude cpát ty svoje hnusnoilustrace?“ A také hodnocení Leoše Kyšy, že moje obálky jsou nejošklivější v České republice. Později své hodnocení rozšířil na celou Evropu a dodal, že bych neměla využívat dětskou práci.

Nakonec jsem tedy podlehla moderním technologiím.

Posílala jsem Karle jednotlivé kapitoly knihy (až se její bezpečnostní pravidla občas začínala červenat) a popisovala jsem, co má na obrázcích vzniknout. Ona vytvořila první návrh – a pak začalo to pravé dobrodružství.

„Edgar má mít ještě červenější vlasy.“

„Ne, ještě červenější.“

„Thalii udělej baculatější v obličej.“

„To už je moc. Něco mezi.“

„Přidej Neonovi knírek.“

„Ne tak hustý!“

Po několika stovkách podobných připomínek vznikly ilustrace, které držíte v rukou. Pokud se při některém obrázku zastavíte, zamrazí vás nebo ucítíte ty známé motýlky v břiše, pak jsme společně odvedly dobrou práci.

Jsem vděčná společnosti OpenAI za vytvoření Karly (Chat-GPT), bez které by tato kniha vizuálně nikdy nevypadala tak, jak vypadá. Všechny ilustrace vznikaly výhradně podle mých vlastních popisů, postav a scén z tohoto příběhu. Nejsou kopiemi cizích ilustrací ani jiných výtvarných děl. Každý obrázek vznikl speciálně pro tuto knihu během mnoha hodin společné práce člověka (jestli se tak ještě mohou nazývat) a umělé inteligence.

Takže ano... za příběh můžete vinit mě. Za Edgarovy stále ještě málo červené vlasy taky. A jestli se vám ilustrace líbí, část poděkování si zaslouží i Karla.

V tištěné knize se ilustrace nebudou tolik vyjímat – však tisk a zobrazení na displeji jsou dvě takové protichůdné varianty. Celkem jich vzniklo dvaatřicet a všechny jsou dostupné online prostřednictvím odkazu v knize. Můžete si je prohlédnout v plném rozlišení, hledat nedokonalé struktury nebo artefakty umělé inteligence. Pro mě ale bylo nejdůležitější zachytit emoce postav, jejich výrazy a steampunkobarokní atmosféru roku 2526.

Text celé knihy jsem napsala sama – až na tento úvod, kde jsem Karlu požádala, aby mi pomohla formulovat odstavec o ilustracích a autorských právech.

Užijte si knížku a těšte se na druhý díl. Kdyby náhodou nikdy nevyšel (vlivem vyšších sil), můžete být v klidu – v počítači mám všech šest dílů už jakž takž napsaných.

A ještě jedna drobnost na závěr.

Tato kniha neprošla redakcí, korekturou ani betačením. Ne snad proto, že bych byla tak sebevědomá, ale protože moje oblíbené betačtenářky byly zaneprázdněné... nebo na to prostě zapomněly. Takže tentokrát jdu s holou kůží na trh – knihu před vydáním přečetly dvě osoby. Jednou jsem já (asi 50×). V určité fázi jejího vzniku jsem ji četla pro Roxy. Děkuji Ti za všechno, co jsme spolu během osmi let prožily. Nelituji jich. Některé vzťahy nejsou neúspěšné proto, že skončí. Někdy je jejich největším úspěchem právě to, že oba lidé dokážou včas odejít.

Rosana

MAPA BRUTUSTÁNSKÉHO KRÁLOVSTVÍ

ODKAZ NA ONLINE ILUSTRACE

<https://www.canc.cz/produkt/mrtvi-nekourej-i/>

1. ZÁPORAČ NA ZAČÁTKU ZEMŘE

Thalie

23:23 hod.

Pátek 11. 1. 2526,

Rotačník, hrabství Přidánsko

„Haš! Kam až mě to vlečete? Mám úplně mokré boty, ty vole,“ zaslechnu z venku. Jsou ještě hodně daleko. „Jste si teda vybrali chvíli... To jste mi nemohli dát na budku někde v teple? Je snad minus dvacet.“

Kroky se blíží. Sníh křupe po dvěma páry bot strážníků a jedním párem střevíčků s nějakou teploušskou ozdobou. Jaké si vzal dneska? Matně si vybavuji, že zase zelené, ale čím to měl přepřácané, už nevím. Soustředila jsem se na svou pomstu tak intenzivně, že mi to bylo úplně jedno. Hlavně jsem se celý večer chovala nenápadně a ani jednou se na něj nepodívala pořádně. Ne že bych chtěla. Zvedá se mi z něj žaludek.

„Do myslivny dem? No, aspoň se ohřeju. Ze zámku je to štreka.“

Spratek drzý. Jen ať remcá. Je mu to houby platné.

Srdce mi buší až v krku. Takhle nervózní jsem snad nikdy nebyla. Poklepávám nohou, ale ne moc nahlas. Jsem tu jako překvapení. Sedím si v rohu místnosti, pěkně ve stínu.

Herbert, obrovský zrzavý a zarostlý chlapák, je spolu se dvěma strážníky připravený u dveří jako malá nápověda pro toho sráče. Arzen ho moc dobře zná a ví, proč tu Herbert je. Ale jak se bude tvářit, až uvidí mě? Bude se omlouvat? Vymlouvat? Prosit? Brečet? Nadávat? Vyhrožovat? Jsem tak zvědavá!

Dveře se otevrou.

„Dobrej večír,“ pozdraví Arzen naivně.

„Pro tebe dobrej nebude,“ zaburácí Herbert.

Dva strážníci Arzena popostrčí do světnice a hrubě ho posadí na připravenou židli u krbu. S tou svou nadužívanou vulgární nadávkou „Haš!“ se po nich ožene, jako by byli obtížný hmyz, a pak si opucuje zelený samet na místech, kde se ho dotýkali. Narovná si krajky na volánech, co má na koncích rukávů i kolem krku a prostě všude. Podívá se na dámské náramkové hodinky s červeným řemínkem. To je znamení homosexuálů. Nemyslím fakt, že jsou dámské, ale že je nosí na pravém zápěstí.

Smete z bílých punčoch sních a sklepne ho i z těch svých střeviců. Má tam krajkové mašle, už to vidím. Který chlap nosí v dnešní době střevíce? No, Arzen. K té jeho dvoumetrové vyhublé postavice se vážně nehodí, kotníky má široké asi jako mé zápěstí a vypadá to jako pěst na oko. Ovšem, pěst na oko – všimnu si, že má pod okem pěkný monokl. Už se mu zbarvuje do fialova.

„Kdepak máte hraběnku?“ ptá se.

Nadešla moje chvíle. Škrtnu zapalovačem.

Zadívá se mým směrem a huba se mu roztáhne do toho odporného úsměvu.

Zapálím si cigaretu i svíčku na stolku.

„Paní Radonová!“ chce se zvednout a asi jít ke mně, ale chla-
pi ho rázně zatlačí zpátky na židli. „Paní Radonová, lituju toho.
Moc mě to mrzí. Byla to chyba. Strašně se omlouvám –“

„Aha... Tak vy se omlouváte... Omlouváte se strašně, prav-
da. Je to vážně hrůza.“

„Prosím, jak to můžu odčinit?“

„Chcípnout,“ odpovím klidně a dlouze potáhnu z cigarety.

„Asi bych vás měl varovat...,“ snaží se dál. Jsem zvědava, co
bude. „Můj otec je fakt vlivnej. Má páky a lidi. Neštítí se vyřídit
si to s kýmkoliv. Klidně i s hraběnkou –“

„Vyhrožujete?“

„Varuju vás, šak jsem to říkal.“

„Proto to bude vypadat jako sebevražda.“

„Co?“ Vyjeveně se rozhlédne.

Kožené obličejе čtyřerice strážníků a Herberta ho ujistí, že to
myslíme vážně.

„Vy... vy mě chcete zabít?“ koktá najednou vystrašeně.

„A co jste myslel?“

„Že... že mi třeba jenom rozbijete držku nebo tak něco.“

„Dopustil jste se hrdelního zločinu.“ V mém hlase už je znát
nádech zlosti. A to jsem si slibovala, že budu maximálně klidná.
„Zasloužíte si smrt.“

Herbert vyloví z brašny tlusté lano a hodí mu ho k nohám.

„Do háje!“ vypískne Arzen vysokým hlasem. „Jako fakt?!“

Jsem ráda, že to pochopil.

„Pro-prosím...“

Škemrání? Na to jsem se těšila. Vyhrožování i omluvy máme
za sebou. Ale ještě jsem neslyšela pořádnou výmluvu, to mě tro-
chu mrzí. Pláč očekávám každou chvíli.

„Udělejte si oprátku. Určitě ji umíte,“ přikáží mu.

„Co?“

„Řekla jsem, že to má vypadat jako sebevražda.“

„Já... já se tu nebudu dobrovolně věšet jenom proto, že vy to chcete!“ Mluví zase jako drzý spratek, i když je nejspíš vyděšený až na půdu. Jen škoda, že toho škemrání moc nebylo.

„Nemusíte,“ řeknu klidně. „Máte pravdu v tom, že sebevražda by měla být dobrovolná. Jinak je to vražda, že?“

„Jo... jo...“ Nadšeně přikyvuje. Nevím, zda v mém výroku hledá nějakou naději, že přezije.

„Jako alternativu k sebevraždě tu máme nehodu.“

Herbert vytáhne z brašny kovovou rouru a výhružně si s ní pleskne do dlaně. „Zlámeme vám všechny kosti a hodíme vás z lávky,“ popisuje mu ta hromada svalů. „Je možný, že pád přežijete, páč to není moc vysoko –“

„Je to kurva vysoko!“ skočí mu do řeči naše milá oběť.

„Ts ts ts,“ zamlaskám a zavrtím hlavou. „Takový slovník...“

Nadechuje se. Asi spustí nadávky. Těším se.

„Promiňte,“ špitne a sklopí zrak.

To jsem nečekala. Ale neodradí mě to od pokračování.

„Kdybyste náhodou pád z lávky přežil, víte, co je pod ní? V tom příkopu?“

Lehce přikývne, ale nic neřekne.

Herbert vytáhne z brašny louskáček na ořechy a dramaticky s ním zacvaká.

„Tímhle bych začal. To se dá pak taky svést na medvěda.“

„Né,“ kníkne Arzen, hodí si nohu přes nohu a příkrčí se. Po chopil, co Herbert naznačuje. Prosebně se zadívá na mě.

„Můžeme se vrátit k původnímu záměru,“ navrhnou velkoryse a uhasím nedopalek v popelníku.

Chvilí kmitá pohledem mezi mnou a louskáčkem. Nechápu, nad čím tak přemýšlí.

Rozhodne se pro první variantu, což dá najevo tím, že se s tichým „haš“ sehne pro provaz a pustí se do vázání oprátky. Kupodivu ji má hotovou docela rychle.

„Ukažte.“ Herbert si ji od něj převezme pro důkladnou kontrolu. „Docela profi,“ uzná a vrátí ji.

„Pokračujte,“ přikáží.

Arzen přepne do nějakého podivně pracovního módu. Rozhlédne se po světnici a zvedne se. Mezi prsty žmoulá konec lana a prohlíží si trámy.

Jsem z toho mírně nesvá. Ještě před sekundou se krčil a děsil jisté smrti, ale najednou jako by se zapomněl bát.

Sehne se k židli a přiloží si dlaň pod koleno, aby si poznačil, jak je vysoká. Pak vyhledá vhodný trám a v hlavě počítá.

„Na židli zapomeňte.“ Nohou k němu posunu dřevěnou bednu.

Vrtí hlavou. „To snad... už takhle... ten provaz je moc silnej... budu se škrtit.“

„Ano.“

„Od-odhadem čtrnáct minut...“

„Stejně je to málo,“ syknu.

„Nemohl bych se třeba bodnout?“

„Nevymýšlejte si. Buď oprátka, nebo medvěd. A louskáček k tomu.“

Zhluboka se nadechne, provede v hlavě nové výpočty vlastní výšky plus bedýnka a přehodí lano přes trám. Pak ho přehodí ještě několikrát a u toho poskakuje. Vypadá směšně. Dokonce strážníci i Herbert zadržují smích.

„Na to jste si tu židli mohl klidně vzít,“ popíchnu ho.

Jenom se na mě zamračí a pokračuje s omotáváním lana kolem trámu.

„Co dělá?“ zeptám se nenápadně Herberta.

Ten pokrčí rameny. „Asi aby měl z dosahu konec...“

Arzen to uslyší a v reakci se pustí do citace: „*Pro případ, že nedojde ke zlomení vazu, je třeba zajistit prostor kolem*

odsouzeného, aby se kvůli větvi, konci provazu či stěně nevymanil z oprátky a nezhatil tak řádnou popravu.“

„To odněkud znám,“ vzpomíná Herbert.

„To byste měl. Je to z *Učebnice pro popravčí* od Ely Červenkovy z jednaadvacátého století.“ Zní docela káravě na to, že se má za chvíli sám popravít. Vlastně mě mírně udivuje, že má v takovou chvíli vůbec myšlenky na nějaké definice z učebnic.

Najednou se ale zarazí, zahledí se kamsi nade mě a koutek úst mu vystřelí vzhůru. Ohlédnu se. Dle všeho zírá na zavěšený předmět na zdi. Sama netuším, o co se jedná. Tázavě na něj kývnu.

Probere se z úžasu. „Soráč,“ zabrblá.

„Co ten slov–!“

„*Soráč* není sprostý,“ přeruší mé napomenutí. „Je to něco jako *pardon*.“

„Vážně vás ten předmět zaujal, nebo děláte obstrukce před smrtí?“

„Je to střelná zbraň,“ hlesne obdivně.

Asi nepotřebuju vědět, jak to může znát.

„Jú, mohl bych se zastřelit?“ ptá se nadšeně.

„Pochybují, že funguje,“ uvažuji a rovněž si prohlížím podlouhlou trubku s dřevem na konci. „Zákonem ze čtyřiaadvacátého století byly střelné zbraně zakázány, následně zničeny nebo aspoň znehodnoceny. Je to pouze dekorace,“ ujišťuji spíše samu sebe, jelikož ve mně budí nepříjemný strach představa, že tohle kdysi zabíjelo na dálku hromady osob.

„Kolik jste sprovodil ze světa lidí?“ zeptám se toho vyhublého kašpara.

Arzen se probere ze zaujetí zbraní a pokračuje v původním plánu vytvořit pro sebe šibenici. Uváže konec lana k trámu na kraji místnosti. „Kolem padesátky jsem je přestal počítat,“ zabrblá ledabyle.

„Za dva roky? Panečku,“ žasnu.

„Né, vraždím od narození.“ Posune si bedýnku pod lano a postaví se na ni.

„To se máte čím chlubit.“

„No jo, tak od šestnácti, když budeme počítat až první zá-
měrnou a zároveň dokončenou vraždu.“ Chopí se té profesio-
nálně uvázané oprátky.

„Počkejte,“ zastavím ho. „Ještě dopis.“

„To už si ze mě děláte prdel?!“

„Aby to bylo věrohodné.“ Nachystám na stolek papíry,
obálku, kalamář a pero. Herbert demonstrativně zacvaká lous-
káčkem, aby mu dal znamení, že je stále na výběr.

Arzen si povzdychne, sleze z bedýnky a sedne si ke stolu.
Hodně ošklivě se na mě mračí. To se mi líbí. Že by přišly nadáv-
ky? Posunu papír před něj.

„Tak pište.“

Vezme pero, odkape a na papír napíše: „*Krutý světe.*“ Pak jej
vrátí do kalamáře, vytáhne si tabatěrku a z ní cigaretu.

„To jsem vám nedovolila.“

„Chcete, aby to bylo věrohodný? Snad si můžu dát před sebe-
vraždou poslední cigáro, ne?“ Už zase zní jako drzý spratek. Ale
to bude asi tím, že ve skutečnosti drzý spratek je. Připálí si od
svíčky a zadívá se na prázdný papír.

„No?“ pobízím ho netrpělivě.

„Přemejšlim, neasi? Haš!“ Potáhne z cigarety, chopí se pera,
odkape a píše. Ale už neváhá a chrlí jedno slovo za druhým.
Jsem moc zvědavá, co tam vyplodí.

„Hlavně nic nezkoušejte,“ upozorním ho, aby tam třeba ne-
napsal náповědu, že byl k činu donucen.

„Nerušte,“ sykne. Po chvilce má popsanou necelou stranu.
Udělá na konci podpis plný kudrlinek a sáhne po obálce.

Já ale natáhnu ruku, abych mu naznačila, že si dopis hodlám nejprve zkontrolovat.

„Jsou to dost osobní věci,“ protestuje.

Ruku držím nataženou.

Dopis mi s nelibostí předá a položí si hlavu do dlaní. Připálím si, abych se u čtení tolik nenudila. Naschvál text cituji nahlas, aby se pobavili i přítomní pánové.

„*Krutý světe. Já, Edgar Arzen, nar. 11. 1. 2508...*“ Kouknu na něj. „Vy máte dneska narozeniny?“

„Jo. A všichni se na mě vykašlali. Jako dycky.“

„Popřála bych vám všechno nejlepší. Ale myslím, že už vás nic dobrého nečeká.“ Ukážu na oprátku. V hlavně intenzivně počítám 2526 mínus 2508. „Osmnáct...“ Snad jsem to odečetla správně. On nereaguje, proto pokračuji ve čtení. „... *jsem sráč.*“ Málem vyprsknu smíchy. Chlapi se příliš nedrží a skutečně se smějí.

Arzen si povzdychne, zatímco má pořád hlavu v dlaních. „Jestli tu budete rozpatlávat každý slovíčko, tak umřu dřív stáří!“

Raději pokračuji. „*Všechny seru. A můj život je plný sraček. Takže jo, jsem sráč. Vadný kus. Nikdo nemá červené vlasy jako já. Dřív se mi za to lidi posmívali, teď mě spíš všichni přehlížejí nebo nesnášejí. Brácha mě nenávidí tak moc, že si uspořádal svatbu na moje narozeniny. Nejspíš aby mi dal najevo, že na mě každý sere. Že já nikdy mít svatbu nebudu, protože o mě žádná nestojí...*“ Přestanu číst a podívám se na něj.

„Co je zas?“

„Řekla jsem, že nemáte nic zkoušet.“

Pokrčí rameny. Asi neví, na co narážím.

„Žádná? Spíš žádný, ne?“

„Myslíte, že jsem teplejší?“

„Ano.“

Zírá na mě. Nemračí se a ani nesměje, prostě neutrálně. Nej-
spíš čeká na vysvětlení.

„Neznám žádného heterosexuálního muže, který by si lako-
val nehty a dobrovolně nosil samet, volánky, krajky, punčochy
i boty s mašlemi dohromady. A dámské hodinky na pravé ruce.“

„Prostě se mi to líbí. K hodinkám mám navíc citovej vztah.“

„Vy nemáte city,“ odseknu. „Tu věc, co máte na krku, si asi
budete muset nějak rozvázat,“ zmíním věcně.

„To je plastron!“ Povolí si ono krajkové cosi a broží, kterou
měl uprostřed, plácne na stůl. Hned nato uhasí nedopalek v po-
pelníku a natáhne ruku, abych mu dopis vrátila. „Jestli chcete,
tak to upravím. Je mi to buřt.“

Dopis mu předám, on z *žádná* udělá *žádný* a vrátí mi jej. Pak
si vytáhne další cigaretu.

„Neříkal jste, že tamta byla poslední?“

„Podle rychlosti vašeho čtení těch posledních stihnu ještě
deset,“ odsekne a zapálí si o svíčku.

Já pokračuji: „... *žádný o mě nestojí. Ale ani se tomu nedivím,
jelikož jsem sráč především charakterem. Škodím, ubližuji a již
jsem za svůj krátký nuzný život stihl spáchat několik hrdelních
zločinů. Tíží mě svědomí a nadále s tím nedokážu žít. Loučím se
se s vámi. Polibte mi všichni prdel...*“

„Ne, není to náповěda!“ řekne hned, jakmile se na něj podí-
vám. „To bych fakt napsal.“

„*Na Rotačnicku dne 11. 1. 2526, Edgar Arzen, druhorozený syn
Bartoloměje Arzena, původně Lišky, hraběte Prbicka. A podpis
s kudrlinkami,*“ zmíním posměšně. Dopis mu předám. On jej
přeloží a nacpe do obálky.

„Co se vlastně píše nahoru?“ ptá se.

„Nevím. Žádného sebevraha neznám. Ale asi tam nemusíte
psát nic. Všichni pochopí, co je to za dopis, až zde najdou vaši
mrtvolu.“

„Dobře.“ Letmo se podívá na oprátku a zase se roztřeše, jako by při psaní na nadcházející smrt úplně zapomněl. Vytáhne z kapsy ještě pečetní razítko a zelený pečetní vosk, nahřeje nad svíčkou, nanese na obálku a pečetidlem do něj vytiskne pečeť. Pak dopis pohodí na stůl, v popelníku uhasí nedopalek a zvedne se.

Úsměvu už nezabráním, jak moc se těším.

Vyleze na bedýnku, ale oprátku hodně povolí a na krk si ji omotá jako šálu. Když ji utáhne, má na hrdle dvojí provaz.

„Co to?“ snažím se odhalit pravděpodobnou podlost.

„Simulace garoty,“ odpoví podivně pyšně. „Mám to vyzkoušený.“

Herbert musí udělat pár kroků stranou, aby si ten podivný trik prohlédl.

„Proč?“ stále se divím.

„Říkala jste, že čtrnáct je málo,“ pokrčí rameny Arzen. „Takhle to protáhneme aspoň na dvacet. Navíc eliminujeme riziko zlomení vazy a zaškrcení tepen, takže budu hezky při vědomí až do konce.“

Kouknu na Herberta. Uznale přikývne a vrátí se na své místo. Stejně mi to nejde do hlavy – každý normální člověk by se naopak snažil své utrpení co nejvíce zmírnit. Na druhou stranu – Arzen je všechno, jenom ne normální.

„Tak cajk?“ probeře mě oběť ze zamyšlení. „Můžu už?“

„Počkejte, chci mít lepší výhled.“ Postavím před něj židli a na ni se posadím, abych byla jako v první řadě v divadle. Za mě si stoupnou strážníci i Herbert. Arzen se uchechtne a drze pohodí hlavou.

„Přece nebudu celých dvacet minut, nebo kolik jste říkal, stát,“ vysvětluju. Zalituju, že nebyly nadávky a výmluvy. „Ještě byste měl pronést nějaká poslední slova,“ pobídnu ho a připálím si.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mrtví nekouřej I.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.